

REBECCA J. CAFFERY

PRVNÍ NA STARTU

BARONET

PRVNÍ NA STARTU

První na startu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Rebecca J. Caffery

První na startu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRVNÍ NA STARTU

REBECCA J. CAFFERY

 BARONET

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title Pole Position © 2024 Rebecca J. Caffery
Translation © Ivana Dresia 2026
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Rebecca J. Caffery asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2818-8

ISBN e-knihy 978-80-269-2826-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2827-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2819-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro mou babičku Barbaru a všechny ty,
jejichž blízcí trpí Parkinsonovou chorobou.*

Playlist

making the bed – Olivia Rodrigo	♥
Part of Me – Noah Kahan	♥
Rush – Troye Sivan	♥
Too Well – Reneé Rapp	♥
In The Stars – Benson Boone	♥
LIKE I WOULD – ZAYN	♥
Delicate – Taylor Swift	♥
Shut Up And Drive – Rihanna	♥
No Judgement – Niall Heran	♥
I Like Me Better – Lauv	♥
Got Me Started – Troye Sivan	♥
Midnight Rain – Taylor Swift	♥
I Know it won't work – Gracie Abrams	♥
older – Devon Gabriella	♥
this is me trying – Taylor Swift	♥
Born To Be Yours – Kygo, Imagine Dragons	♥
Wish You Were Sober – Conan Gray	♥
reckless driving – Lizzy McAlpine	♥
Boyfriend – Dave Cameron	♥
Everybody Needs Someone – Noah Cyrus	♥
Whataya Want from Me – Adam Lambert	♥
R U Mine? – Arctic Monkeys	♥
Feels Like – Gracie Abrams	♥
The Show – Niall Heran	♥
Green Light – Lorde	♥
About Love – MARINA	♥

1. kapitola

Kian

Jak to myslíš, že má zlomenou nohu?“

Měl jsem se balit do Bahrajnu, když na mě můj agent Will a šéf týmu Anders vybalili tu sračku, která mi měla zkomplikovat život.

„Nevím, co víc bych ti k tomu měl říct, Kiane, kromě toho, že to byla nešťastná náhoda. Elijah prostě uklouzl na okraji bazénu. Ten moula má zlomenou nohu na třech místech.“

Když tu historku poslouchám podruhé, nijak to ne-
utiší příval stresu, který můj mozek uvolňuje do mého těla.

V tu chvíli mi to připadá jako naprosto bezvýchodná situace. Můj parťák bude přinejmenším prvních šest měsíců sezony, možná i víc, mimo hru, a tím pádem všechno půjde do háje.

Zadívám se na svůj kufr, který leží otevřený na posteli. Ani všechny cestovní organizéry světa by mi teď nedokázaly zlepšit náladu, a to bylo co říct, protože jsem zatraceně rád třídil svůj život do malých, úhledných boxíků. S Elijahem Gutagou jsme byli týmový-

mi kolegy už pět sezon a vytvořili jsme si pouto nejen na trati, ale i mimo ni. Jsem kmotrem jeho tříletého syna. Je to můj nejlepší kamarád ve světě, v němž je tak těžké najít lidi, kterým můžete věřit. V jednom z nejnebezpečnějších sportů na světě musí existovat určitá míra důvěry ve vašem bezprostředním okolí i v rámci širšího týmu. Tohle pouto je životně důležité, zejména pro Mistrovství světa konstruktérů Formule 1. Bez takové důvěry se všechno rozpadne.

Trvá mi příliš dlouhou dobu, než si uvědomím, že tam tiše sedím, zatímco dva lidé, kteří mají mou kariéru ve svých rukou, čekají na odpověď. Nevím přesně, co čekají, že řeknu. Udržet nervy na uzdě je jedna z nejdůležitějších dovedností v tomto sportu, a právě teď s tím mám trochu problém. Automobilové závody nejsou zrovna týmový sport, ale s Elijahem spolu trénujeme už léta a vždycky nám to spolu klapalo.

Když Elijah vypadne, netuším, co to pro mě bude znamenat.

Ježíši, nemůžu si dovolit o tom takhle přemýšlet. Už teď se šušká, že tohle bude moje duchodová sezona – je mi třiatřicet a čtyřikrát jsem byl mistrem světa, naposledy loni. Jenomže já potřebuju, aby tohle byl velkolepý rok, abych zavřel pusu novinářům.

„Dobře.“ Vzdálím se od mikrofonu telefonu, abych se mohl zhluboka nadechnout. „To je v pohodě. Ne, to je přece konec světa. Zavolám mu. Bylo mi divný, proč mi v posledních čtyřiaadvaceti hodinách neodpovídal na esemesky.“

Anders mě okamžitě vezme za slovo. „Budeš v pořádku, Kiane, a my se postaráme, aby se Elijahovi dostalo té nejlepší péče. Určitě bude potřebovat operaci, takže zajistíme ty nejlepší chirurgy z Harley Street. Chceme, aby byl co nejdřív zpátky a v dobré kondici.“

„Takže si myslíte, že by se mohl vrátit ještě před koncem sezony?“ zeptám se s nadějí v hlase.

To by byla alespoň nějaká dobrá zpráva.

„V tuto chvíli s tím raději nepočítejme. Budeme to řešit operativně. Záleží na tom, jak se jeho zranění bude hojit a za jak dlouho se zotaví. Jediné, co můžeš udělat, je soustředit se na svůj vlastní plán a nechat nás pracovat s Elijahem, abychom podpořili jeho uzdravení.“

„No dobře, tak to bych se měl asi pustit do balení.“ Prohlížím si nepořádek, který jsem způsobil, zatímco jsem se snažil zorganizovat sám sebe. Nejspíš mi to zabere celou noc. Ještěže se můžu vyspat v letadle.

A můžu klidně spát, protože vím, že Elijahovo místo zaujme London, záložní řidič týmu. Za poslední rok se mílovými skoky posunul dopředu.

„Skvělé. To jsme chtěli slyšet. Uvidíme se s tebou a Harperem hned zítra ráno na ranveji.“

„Zít...“ Moment, cože? Zmínil právě teď jméno *Harper*? „Řekl jsi právě s Harperem? Jako s Harperem Jamesem?“

„Přesně tak. Povolali jsme ho z nižší kategorie, aby zastoupil Elijaha, zatímco bude mimo. Než jsme ti zavolali, poslal jsem mu zprávu.“ Anders se tváří naprosto klidně, jako by to nebyla ta nejhorší možná novinka, kterou mi mohl právě teď oznámit.

Skrze zaťaté zuby ucedím: „Samozřejmě. To dává smysl. Uvidíme se zítra.“ Ukončíme hovor a já musím odolávat nutkání mrštit telefonem o zeď.

Zatracenej Harper James.

Mohl bych vám napsat seznam asi dvaceti dalších jezdců, se kterými bych se raději dělil o stupně vítězů než s Harperem Jamesem.

Ten týpek se tváří jako anděl, ale na okruhu je to absolutní d'ábel. Je známý spíše svými večírky a tech-

nikami svádění než dovednostmi na trati. No dobře, možná trochu přeháním, protože v minulé sezoně vyhrál nižší kategorii. Jenomže jeho excesy zachycené na sociálních sítích a v tisku zastiňují všechno ostatní, čeho ve své kariéře dosáhl. I mimo sezonu se každý druhý den objevuje na titulních stránkách a já jsem už viděl více tělesných částí toho chlapa, než bych si přál. Kdykoli se na sportovních stránkách objeví nějaký skandál, je pravděpodobné, že je s ním spojené právě jeho jméno. Trochu mě překvapuje, že je Anders ochotný tuhle jeho stránku pominout a riskovat, že naštvě sponzory – Harper James je dobrý, ale ne *tak* dobrý!

Vlastně je to jediná věc, kterou máme společnou. Jelikož jsem od narození vyrůstal na očích veřejnosti, mám za sebou tolik novinových titulků, že by mi to vystačilo na celý život. Příběhy o vás jako o dítěti – a trapné, nelichotivé fotky s vlasy zastřiženými podle kastrolu – vás provázejí navždy. Mohl by se z toho poučit.

Píšu Elijahovi zprávu, aby mi zavolal, jakmile bude mít chvílku času. Jsem si jistý, že je zničený, a v hlavě teď musí mít naprostý chaos. Nedokážu si ani představit, jak těžké musí být vyrovnat se se zraněním, které vám ukončí sezonu jen pár dní před odletem. Chci se ujistit, že je v pořádku, a dát mu vědět, že se za ním co nejdřív zastavím na návštěvu.

Když stisknu tlačítko odeslat, v telefonu mi zazvoní tisková zpráva, která pro mě bohužel už není novinkou.

„Elijah Gutaga mimo tým Hendersohm. Nastupuje Harper James, nová sezona je za rohem.“

Takže je to oficiální.

Článek cituje nejen prohlášení týmu na Twitteru, ale také příspěvek na Instagramu od samotného Harpera. Samozřejmě je tak nevkusný, že to oznamuje bez trička, jen v šortkách Hendersohm a baseballové čepici.

Takže nestačí, že jsem se s ním v minulosti musel potkávat na příležitostných večírcích Hendersohmu, teď s ním budu nucený trávit čas každý den po celou dobu té nejlepší části roku. Veškeré vzrušení z nové sezony ze mě začíná vyprchávat. Normálně v tuhle chvíli srším energií a těším se na předsezonní testování, ale najednou mě to přešlo.

Navzdory silnému tlaku tenhle sport miluju a nacházím v něm zvrácený klid, jenomže teď se Harper James svým hovadským přístupem a bezohledností na trati chystá tím vším otrást. S lidmi jako on mám bohužel své zkušenosti a takový chaos ve svém životě nepotřebuju ani nechci. Je živou připomínkou všeho, co je na tomto sportu špatně.

O několik hodin později postavím sbalený kufr ke vchodovým dveřím a navléknu si bundu. Je čas na můj nejméně oblíbený předsezonní rituál – loučení.

Kdy vejdu do mámina domu, okamžitě na mé smysly zaútočí aroma čerstvě upečeného jablečného koláče. Ta vůně mi jako dítěti uklidňovala duši. Jakmile máma přestala jezdit na turné, zamilovala si pečení. Teď je to však moje sestra, kdo peče, když je ve stresu. A to je vždycky znamení, že uplynulý den nebyl dobrý.

Do žaludku se mi vkrádá známý pocit viny a já se přinutím naposledy překročit práh, protože příštích devět měsíců tady nebudu.

V obývacím pokoji běží v televizi kreslené pohádky. Rychle projdu kolem a zamířím do pokoje v přízemí, z něhož se teď stala mámina ložnice. Nahlédnu dovnitř a zjistím, že máma tvrdě spí, zkroucená a se ztrápeným výrazem ve tváři. Tiše polknu, když si uvědomím, jak její lícní kosti ostře vystupují z obličeje. Pár vteřin sleduju, jak se deka na její hrudi zvedá a zase klesá, abych se ujistil, že dýchá.

Nechci ji rušit, a tak opatrně zavírám dveře ložnice. Svou sestru nacházím mezi změtí hrnců, pánví a talířů v kuchyni.

„Ahoj, ségra.“ Mírně nadskočí, ale když se ke mně otočí, šokují mě její krví podlité oči.

Beze slova si ji přitáhnou do objetí a pevně ji držím, zatímco se její tiché vzlyky odrážejí od mých ramenou.

Před čtyřmi lety byla Elise v posledním ročníku studia na zdravotnické škole, když se v tom samém týdnu dozvěděla, že je těhotná s mou neteří Cassie a že naší mámě byla diagnostikována Parkinsonova choroba. Obě tato zjištění jí změnila život, to první k lepšímu, to druhé už tolik ne. Přerušila studium, a když máma postupně začala ztrácet stále více schopností, Elise se stala její pečovatelkou na plný úvazek.

Elise a její manžel Grant pronajali svůj dům a přestěhovali se na mámin statek na několika akrech půdy v oblasti Norfolku. Žili zde už tři a půl roku a jejich dvě děti, Cassie a Jesse, od malička vyrůstaly v tomhle domě. Nedovedu si představit, že by ještě někdy mohli odejít.

Na své sestře obdivuju úplně všechno, ale to, jak se stará o naši mámu, je opravdu něco výjimečného. Obzvlášť proto, že já zde pro ni nemůžu být tak často, jak bych si přál. Elise si nikdy ani náznakem ne-

postěžovala. Říká, že je vděčná za moje úspěchy a že si váží svěřenského fondu, který jsem založil pro její děti, aby mohly studovat na univerzitě nebo cestovat po světě nebo cokoli jiného, co si budou v budoucnu přát. Kéž by to stačilo. Přál bych si, abych mohl udělat víc než jen platit za to nejlepší vybavení a lékaře a pomocné ošetřovatelky, aby mámin zbývajíc čas na tomto světě byl co nejpříjemnější.

Nejsem si jistý, kolik minut uběhne, zatímco tam jen tak stojíme. Takové nerušené chvíle jsou pro nás vzácné. Ale pak se Cassie rozkřičí, což rozpláče malého Jesse, a my se musíme chtít nechtít rozpojit.

Elise se rozběhne k dětem a já se pustím do mytí nádobí. To je to nejmenší, co můžu udělat. Všechno nádobí je na odkapávací podložce a pracovní deska se leskne, když se Elise vrátí. V obýváku je opět klid, ona však vypadá vyčerpaně.

„Vykoupu děti a uložím je do postele. Nalej si sklenku vína a běž odpočívat k televizi,“ řeknu jí. Je to rozkaz, není to návrh.

„Jsi zachránce mého života. Děkuju, Ki.“

Možná jsem si sem přišel postěžovat na Harpera, ale vím, že teď na to není vhodná chvíle. Nechci ji zatěžovat, když je jasné, že už je fyzicky i emocionálně vyčerpaná z dnešního dne. I když vím, že ona by protestovala a trvala na tom, že se jí můžu svěřit a že zde vždycky bude pro mě.

„Kdo chce pohádku?“ zvolám, když vejdu do obývacího pokoje. Cassie zajásá a vrhne se mi do náruče, abych ji mohl zvednout nad hlavu a zatočit s ní, a Jesse poskakuje nahoru a dolů ve svém hopsadle. Nemůžu uvěřit, že už je mu čtrnáct měsíců.

Koupání dětí je náročné, ale stojí za to poslouchat nadšené výkřiky neteře a synovce, jak si spolu šťastně

hrají. Když jsou osušení a nakrémovaní, uložím Jesseho do postýlky a on se naštěstí téměř okamžitě zklidní, ale Cassie je jiný případ.

Dočtu jednu z jejích oblíbených knížek a ona si rychle vyžádá druhou a pak třetí. Je zapotřebí veškeré mé vůle, abych odmítl její prosby o čtvrtou pohádku. Jsou jí teprve tři roky, ale je stejně odhodlaná jako její matka. A když na člověka upře ty svoje překrásné oči, je těžké ji cokoli odmítnout.

„Teď si chci jít popovídat s tvou maminkou, takže je nejvyšší čas, abys šla na kutě, slečinko. Tak šup, je čas jít spát.“ Polechtám ji na boku a ona zapiští a nožky se jí zmítají pod peřinou. Měl bych jít a Elise mi nepoděkuje za to, že jsem Cassie před spaním takhle rozdivočil. Ale stojí to za to, když vidím tu čistou radost, která vyzařuje z jejího obličejíku.

Něco takového si ze svého dětství nepamatuju. Když jsme byli na turné a pro mě a pro Elise byl čas jít spát, máma se rozcvičovala nebo už stála na jevišti, a táta... no, čím míň na něj myslím, tím líp. Vím, že pro Elise je opravdu důležité, aby její děti měly to, co jsme my neměli. Proto je pro mě vždycky tak těžké odolat Cassiiným prosbám o další pohádku.

„Tak dobře, strýčku KiKi, maminka si taky zaslouží pohádku.“ Zatleská a pak se přetočí na bok, aby byla čelem k hoře plyšáků, které má v postýlce. Je to pohled k nezaplacení.

Vtisknu Cassie pusku na čelo, přitáhnu jí peřinu až k bradě a popřeju jí dobrou noc. Zamumlá odpověď, ale víc ji momentálně zajímá, kolik medvídků dokáže obejmout najednou. Tiše a klidně leží, když ji zkontroluju poté, co jsem vzal z Jesseho pokoje dětskou chůvičku, a tak se vracím dolů. Jsem vděčný, že se Elise a Grantovi podařilo udělat z mámina domu svůj

vlastní domov, v němž se člověk cítí jako v úžasné vícegnerační domácnosti.

Elise už je v pyžamu a leží schoulená na pohovce, vlasy má rozčuchané a na tváři jí nezůstaly žádné stopy po dnešním make-upu. Na konferenčním stolku stojí sklenice bílého vína a v televizi běží nějaký kriminální seriál. Vypadá klidněji, ale vidím jí na očích, že její myšlenky stále běží mílovými kroky. Vím, že si dá jen jednu skleničku, aby v noci slyšela mámu nebo děti. Přesto se znovu cítím provinile, že se chystám na dalších devět měsíců zmizet.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se, jako bych to byl já, kdo se celý den staral o mámu a ty malé d'áblíky.

„Jsem v pohodě. A ty?“ Sestra se na mě dívá tím stejným pohledem, který na mě upírá už od dětství – takovým, který mi připomíná, že je přesně o třináct minut starší než já.

„Lhala bych, kdybych řekla, že nejsem unavená. Cassie byla celý den jako pytel blech a Jesse má období, kdy strká do pusy všechno, na co dosáhne.“ Oceňuju, že nezmínila mámu, a okamžitě mám kvůli tomu výčitky svědomí.

„Máma je v pořádku?“ Je to hloupá otázka, protože samozřejmě v pořádku není. Má strašlivou nemoc, která nám ji pomalu bere.

Diagnóza Parkinsonovy choroby byla pro nás zpočátku naprostým šokem a pak jsme si během následujících měsíců všímali každého jednotlivého příznaku, který nás měl varovat. Elise byla neuvěřitelná a začala se o mámu starat. Já jsem tu byl jen tři měsíce v roce a těžce jsem se vyrovnával s tím, že ta hrozná nemoc užírala mámin život.

„Dnes měla špatný den. Ráno si myslela, že jsem teta Judith.“ Snažím se skrýt, jak sebou moje tělo

škublo. Při pohledu na sestřinu zasmušilou tvář je mi jasné, že přede mnou tají, jak moc je to zlé. „Její paměť se opravdu zhoršuje a mám pocit, že se to stupňuje každým dnem.“

Tohle je další věc, před níž nás lékaři varovali. Demence. Další nemoc, která často přichází ruku v ruce s Parkinsonovou chorobou, když se stav začne zhoršovat.

„Je mi to moc líto, Elise,“ omlouvám se, jako by to nebyla i moje máma, ale vím, že to břímě není mezi nás rozděleno rovným dílem. Mě si máma přestane pamatovat jako prvního, protože prostě nejsem dost nablízku. Ale pro Elise to bude mnohem horší, protože tomu bude muset čelit každý den. Tohle je opravdu ta nejkrutější nemoc. Cítím bodnutí u srdce pokaždé, když se na mě máma nechápavě podívá, neschopná si mě zařadit do svého vyhasínajícího života, ale aspoň s tím nejsem konfrontován každou hodinu.

„No nic,“ mávne Elise rukou, jako by se snažila odehnat všechny ten stres. „Co se to s tebou děje? Mám tě ráda, brácho, a vím, že ty nás máš taky rád, ale nevtrhl bys sem jenom proto, abys uložil děti do postele.“

Tiše zasténám. Levandulová svíčka hořící na krbové římse nedokáže zklidnit úzkost, která se mi svíjí v hrudi od dnešního rána, kdy zazvonil telefon. „Elijah si zlomil nohu. Na třech místech. Je to zlý.“

„Do prdele.“

„Jo.“

„Dobře. Takže bude mimo, na jak dlouho? Tři až šest měsíců? Polovinu sezony nebo tak nějak. Není tam náhodou právě pro tyto případy záložník? To není ten důvod, proč vypadáš tak vyděšeně.“

Zná mě až moc dobře. „Myslím, že ho Anders odepsal na celou sezonu. A jeho náhradník je Harper James.“

V místnosti se rozhostí ticho. Elise ztlumí televizi, abychom si mohli pořádně promluvit, a v domě je na jednu až znepokojivý klid.

„Hele, bráško,“ začne, což ve mně jen vyvolá potřebu zasténat ještě hlasitěji. „Vím, co se ti honí hlavou. Tolik se podobá tomu muži, kterým ty ses zoufale snažil nestát, a já vím, že nesnášíš jeho přístup a to, jak se chová k lidem. Ale je to jen dočasné. *On* je dočasný. Elijahova noha se zahojí, tím se vrátí do normálu a ten zobák bude odsunut zpátky do nižší kategorie ještě rychleji, než se vyškrábal nahoru.“

A právě z tohoto důvodu je Elise tou nejlepší sestrou na světě. Je to ta nejlepší máma, dcera, pečovatelka, a až bude moci dokončit studium, bude z ní také ta nejlepší zdravotní sestra. Tohle je totiž všechno, co teď potřebuju slyšet. Vím, že má pravdu. V hloubi duše, v té racionální části mého já, která je pohřbená úzkostí, to vím. Můj mozek rád vytváří katastrofické představy, zatímco ten její je z oceli – nebo z uhlíkových vláken. Vždycky si dělám legraci, že si pro sebe ukradla všechny rozumné geny už v děloze.

„Já jen...“ Ani nevím, co mám ještě říct. Jen chci, aby bylo všechno v pořádku. Na pohodu. „Myslel jsem si, že tohle bude *ta* sezona.“ Nemůžu najít slova, kterými bych to vyjádřil. Že přemýšlím, jestli tohle bude moje poslední sezona. Ještě si tím nejsem jistý. Nejsem si jistý, jestli jsem připravený říct to nahlas. „Prostě jsem si myslel, já nevím, že tohle bude...“

„Loni jsi skončil jako vítěz a získal čtvrtý titul mistra světa,“ skočí mi rychle do řeči. „Už teď jsi legenda. Jsi mnohem lepší, než kdy byl táta.“

„Já vím, ale pořád mám pocit, že to letos musím potvrdit. Rád bych se pokusil o bodový rekord, pokud to půjde.“ Musela se k ní donést šuška o mém odchodu.

du do důchodu – a nikdo mě nezná líp než Elise – takže přesně ví, co mám na mysli.

„Harper se tomu nemusí stavět do cesty. Elijah ti taky nezabránil vyhrávat. Jako tvůj druhý jezdec *podporuje* tebe a celý tým. Jen musíš Harpera zařadit do malé škatulky ve své hlavě a soustředit se na vlastní jízdu.“

Kéž by to bylo tak snadné. Celé měsíce budeme dýchat stejný vzduch, sdílet kokpit, simulátory, soukromé tryskáče, šatny. Celá atmosféra se změní a ovlivní to můj výkon bez ohledu na to, jak moc se tomu budu snažit zabránit. Už jsem se s muži jako on setkal a vím, co to se mnou udělá. Nechápu, proč to Anders udělal.

Ale moje sestra má pravdu. Jsem elitní sportovec, a pokud nedokážu ustát mentální hru, pak si nezasloužím vyhrát. V duchu si představím krabičku, strčím do ní Harpera Jamese a zamknu ji na deset západů.

„Tak jo, ségra. Zase jsi mě dostala. Nic se neboj, tuhle sezonu přivezu pohár. Ne že bych už čtyři neměl doma.“ Pokrčím rameny, jako by o nic nešlo, ale ve skutečnosti pro mě znamenají všechno. Ten první má čestné místo v mém domě. Druhý je v mámině pokoji a třetí byl pro Elise. Čtvrtý je vystavený v prostorech místní charitativní organizace pro mládež, jejímž jsem ambasadorem. Myslím, že je konečně na čase přivést jeden domů pro Cassie a Jesseho.

„Fajn. Takže teď si zase můžu pustit televizi.“ Pokárá mě tím nejprotivnějším pohledem, jaký jsem kdy viděl. Nemůžu si pomoci a v duchu se musím smát.

Zapne televizi, hodí po mně deku a já se uvelebím v rohu útulné pohovky ve tvaru L. Během několika minut usnu v té nejhorší poloze pro moje záda a krk, aby mě ve čtyři ráno probudil Jesseho křik. Je to per-

fektní načasování, protože za hodinu pro mě přijede auto, aby mě odvezlo na letiště... kde se setkám s Harperem Jamesem.

Elise schází po schodech dolů a nese Jesseho, obličej má opuchlý a vlasy rozčuchané, a reptá, že se nikdy pořádně nevyspí. Dám jí pusku na čelo a zašeptám své sbohem.

„Hodně štěstí, bráško. Ty to zvládneš, bez ohledu na to, kdo bude v tom druhém autě. Máš na to. A nezapomeň: máme tě rádi, ať se stane cokoli.“

Vracím se domů a čekám, až mě vyzvedne auto. Sestřina slova mě provázejí až do chvíle, kdy vyjdu po schodech do letadla a uvidím tam Harpera Jamese, jak se rozvaluje na křesle s tím svým typickým arogantním úsměvem. Moje naděje a vzrušení se vypaří a zůstává jen frustrace a podráždění.

„V pohodě, Walkere? Jak to jde, kámo?“

Kdyby neměl uši, tak se kření kolem celé hlavy, a já ho okamžitě začnu nesnášet. Setkali jsme se jenom párkrát a rozhodně nejsme *kámoši*. Blé.

Tohle bude dlouhá sezona.

2. kapitola

Harper

Tak je to tady. Chvíle, na kterou jsem čekal. Závo-
dy Formule 1!

Ačkoli bych neměl být tak nadšený, protože k tomu došlo na úkor týpka se zlomenou nohou, nedokážu předstírat, že nejsem radostí bez sebe. Už se nemůžu dočkat, až začnu a všem dokážu, že jsem předurčen pro první ligu.

Promiň, Elijahu Gutago.

V lásce a ve válce je dovoleno vše, a pokud se manažerovi týmu líbí, co vidí, a myslí si, že jsem nejvhodnější, pak jsem to místo dostal po právu. Už se nemůžu dočkat, až jim předvedu, jak této příležitosti dokážu využít.

V momentě, kdy ukončím telefonát s Andersem a svým agentem, začnu do cestovních tašek házet všechno, co mě napadne. Za necelých čtyřiaadvacet hodin odlétáme do Bahrajnu, a já nejsem ani zdaleka připravený.

Anders mě upozornil, abych zachoval mlčenlivost, dokud nebude oficiálně zveřejněna zpráva o Elijahově

zranění. Ale já jsem tak vzrušený, že znovu sáhnu po telefonu a volám Johannesovi.

Telefon zazvoní jen dvakrát, než se mi na displeji objeví jeho krásný obličej s tmavou pletí. Sametově hnědé oči mu jiskří, zatímco maká na běžeckém pásu. Kolem krku má propocený ručník a na jeho spáncích vidím krůpěje potu.

„Doufám, že neruším,“ pronesu tónem, ze kterého mu musí být jasné, že je mi to úplně fuk.

„Víš, že jsem ti vždycky k dispozici, Jamesi.“ Setře si pot a natáhne se, aby zpomalil běžecký pás, a mně se naskytne pohled na jeho nahou hrud' s tmavým ochlupením a tmavě růžovými bradavkami. Kriste, tohle jenom dokazuje, jak jsem nadrženej, když se mi postaví při pohledu na nejlepšího kámoše. To všechno už jsme nechali v minulosti.

„Jasně, ale nerad bych tě rozptyloval a odváděl tvoji pozornost,“ říkám. Jen zakoulí očima, ale zastaví běžecký pás a chvíli mu trvá, než popadne dech.

„V deset mám schůzku, a ještě se musím osprchovat. Zkrat' to, Jamesi.“

„Bože, jestli nemáš ani trochu radost, že mě vidíš, tak ti tu velkou novinu ani neřeknu.“

„Sorry, ale už jsem v Bahrajnu a připravuju se na sezonu, zlato. Musím se soustředit na to, co je tady a teď.“

„No, řekl bych, že to tvoje ,tady a teď‘ bude už brzy i moje tady a teď.“

Popadne svůj telefon z běžeckého pásu a podívá se mi do očí. Jeho mobil začne pípat a on se začne smát. „Nech mě hádat,“ říká a přejíždí prstem po displeji. „Elijah je zraněnej a ty za něj zaskočíš?“

„Ty seš takovej čurák. Nemohl jsi mě nechat, abych si to užil? Zasraný BBC zprávy mi už zase zkazily veškerou radost.“

„To dělají rádi. Ale v tomhle článku o tobě aspoň píšou v dobrým a nemusí rozostřovat fotku, aby skryli tvoje chlupatý koule.“

No dobře, tohle už nikdy nechci zažít. Vždycky jsem si myslel, že jestli někdy prosáknou moje špinavé akty, bude to při jedné z těch mnoha příležitostí, kdy jsem si ho nechal vykouřit od sexy chlápka v temném koutě klubu. Místo toho mě zachytili v okamžiku, kdy mi nějaký fanoušek na ulici stáhl kalhoty. Bohužel mě celého vyfotili dřív, než jsem se stačil zakrýt.

„No, to je každopádně pokrok. Použili aspoň pěknou fotku?“

„Snímek ze stupňů vítězů z loňského roku.“ To беру.

Na konci minulé sezony jsem se rozhodl smazat všechny zpravodajské aplikace z telefonu a odstranit upozornění, která jsem míval na své jméno na Googlu. Média o mně píšou spoustu nehezkých věcí a s oblibou vytahují moji minulost. Byl jsem u toho a nepotřebuju, aby mi to někdo připomínal.

„Super, to rád slyším. I když by bylo lepší, kdyby použili některou z mých nedávných fotek na Instagramu.“

„Nemyslím si, že by BBC chtěla otisknout některou z tvých sexy pastí na chlíváky, zlato.“ Obracej oči v sloup a postaví mě na pult v něčem, co vypadá jako kuchyňský kout. Nemám ponětí, kde mě zítra touhle dobou ubytují, ale doufám, že to tam bude vypadat stejně nádherně jako u Johannese. Je to jeho druhý rok v první lize. Začínal u Haasu a pak, když Ford oznámil návrat k motoristickým závodům s Red Bullem, byl hned vybrán do jejich týmu. Hodí se to k němu, vždycky byl tím comebackovým klukem.

„Jejich škoda. Co děláš?“

Vytáhne ze skříňky mixér a přejde k ledničce, než mi předvede, co tam dává. Není to ani trochu sexy. „Koktejl z banánů, ovesných vloček a arašídového másla. Po tréninku potřebuju nějaký bílkoviny. Ještě něco? Musím před tou schůzkou do sprchy, Jamesi.“

„Škoda, že tam nemůžu jít s tebou. Pošli mi spoustu fotek.“

„Tohle privilegium už nemáš.“ Schválně zatřeše zadkem ve svých obepnutých běžeckých šortkách, když se natahuje, aby vyndal se skříňky vysokou sklenici.

Ten zadek mi nechybí tak, jak si on a někteří naši další přátelé nejspíš myslí. Prostě mi teď chybí zadek obecně.

Není to tím, že bych byl takříkajíc na suchu – jsem dostatečně akční – jen jsem prostě trochu znuděný svým obvyklým klubovým výběrem. Nejsem si jistý, proč už mě to neuspokojuje tak jako dřív, ale z nějakého důvodu to není ono. Pokud mám být k sobě upřímný, tak vlastně ani nevím, co chci a jak to najít.

Johannes byl vždycky trochu jiný. Jako malý kluk a později i jako teenager hodně jezdil na motokárách, ale pak si v devatenácti zlomil kyčel a přestal se závoděním. Jeho rekonvalescence byla těžká jak fyzicky, tak i psychicky, a málem to nedal. Neřekl bych, že jsem se v té době o něj staral, ale žili jsme spolu. A když byl po zdravotní stránce zase v pořádku, začali jsme spolu spát. Byly to hezké časy. Byli jsme nejlepší přátelé s občasnými výhodami, ale Johannes se rozhodl, že chce najít někoho, s kým by mohl mít něco víc. Chtěl exkluzivitu a vztah.

Z toho, jak mi to oznámil, bylo jasné, že tou osobou nemůžu být já. Dává to smysl. Já jsem ten sexy borec, kterého muži ojíždějí v klubu, ne ten typ, do kterého se zamilují.

Což mi vyhovuje.

Nezničilo to naše přátelství, ale tehdy jsem se odstěhoval. A byl jsem rád, když mě povolali do jiného týmu. Pořád si prakticky každý den voláme přes FaceTime, scházíme se a chodíme spolu pařit, kdykoli jsme ve stejném městě. Občas se ke mně chová jako k otravnému mladšímu bratrovi, ale vím, že mě má pořád rád.

A teď máme před sebou celou sezonu. On už nechodí do klubů kvůli příležitostnému sexu, ale pořád mi bude dělat parťáka, když to budu dělat já.

„V pohodě. Však víš, že mě pohled na tu stejnou broskvičku začne vždycky nudit,“ dobírám si ho. Oba se zasmějeme a naštěstí tohle téma hovoru umírá. „Každopádně díky, že jsi mi zkazil radost z překvápka. Jdu si sbalit a uvidíme se zítra!“

„Čau, lásko. Tak zatím.“ Zamává do kamery a já hovor ukončím.

Byl to zvláštní den. Ráno jsem vstal s myšlenkou, že dnešek bude stejný jako každý jiný den, protože do začátku sezony nižší kategorie zbývá ještě pár týdnů. A teď se balím na let do Bahrajnu na předsezonní testování.

Asi bych si měl projít svou výstroj. Nebo něco udělat. Co dělají normální lidi, když zjistí, že jejich kariéra postupuje na vyšší úroveň? Na úroveň, o které snili od té doby, co byli dost staří na to, aby se mohli posadit za volant.

Předpokládám, že většina lidí by zavolala své rodině, jenomže já takovou rodinu nemám. Jediné důležité osobě ve svém životě už jsem to řekl... takže mi nezbývá než začít balit.

O deset hodin později pošle Hendersohm auto, aby mě odvezlo na Gatwick. Je to elegantní černá limuzína s tónovanými skly a sedačkami z měkké italské kůže. Něco takového jsem ještě nikdy nezažil. Tohle je ono. Tohle je první liga!

Ani nemusím procházet letištěm, což je bomba. Můj pas je zkontrolován v momentě, kdy zastavíme na parkovišti na letištní ploše, a už mě po schodech eskortují k tryskáči, který se dá popsát jen jako čistý luxus.

Vůbec se nepodobá vnitřku žádného letadla, které jsem kdy viděl. Vzadu je špičkově vybavený bar, a kdyby se mi od mého agenta i od Anderse nedostalo varování, abych se choval slušně, zaparkoval bych se tam po celou dobu letu. Místo toho se asi budu muset spokojit s plyšovým křeslem se spoustou různých čudlíků. Doufám, že mi jeden z nich umožní dostat křeslo do vodorovné polohy, protože jsem ještě nikdy neměl v letadle vlastní postel. Samozřejmě, že už jsem letěl business třídou, ale páni, soukromý tryskáč? Cítím, jak mi buší srdce, když si představuju zbytek svého života v pozici hlavního hráče.

V této sekci letounu není více než patnáct míst k sezení. Polovinu z nich zabírá manažer týmu a starší členové, kteří se obvykle během závodů shromažďují za stěnou boxů. Myslím, že u většiny z nich bych dokázal přiřadit tváře ke jménům, ale jediná osoba, kterou skutečně znám, je Anna Kashová, PR manažerka Hendersohmu. Mnohokrát jsme se setkali, když jsem byl v týmu nižší kategorie. Jsem si jistý, že ona by řekla: „*Až moc často.*“

Nesnáší mě.

„Anno, moje zachránkyně, jak se sakra máš?“ Napřáhnu k ní ruku, ale ona mě jen otráveně pozoruje zpoza svého notebooku.

„Bylo by skvělé, kdybys ho letos udržel v kalhotách, Jamesi. Trochu míň večírků a proboha přestaň tančit polonahý na stolech se svými konkurenty.“

Určitě má na mysli Johannese a já už se nemůžu dočkat, až přistaneme v Bahrajnu a já ho uvidím.

„Beru na vědomí,“ odpovím, než se vydám k místu na druhé straně uličky. Asi bych s ní neměl moc pokoušet svoje štěstí. Budu její služby potřebovat, aby se mi podařilo získat všechny ty sponzorské smlouvy, o kterých můj agent básnil.

Minulý rok jsem vydělal víc peněz než za celý svůj předchozí život. Poprvé v životě vypadala moje bankovní bilance zdravě, ale moc značek mě neoslovilo, aby se mnou uzavřely smlouvu. Což byla nejspíš moje vina, ale teď jsem tady! Oproti prachům, které shrábnu v letošním roce, budou moje výdělků ze závodů jen kapkou v moři. A lehátek v soukromých tryskáčích si určitě chci užívat častěji.

Doufám, že moji rodiče uvidí tiskovou zprávu.

Doufám, že se budou cítit na hovno, až si uvědomí, že jsem to zvládl navzdory všemu, co mi udělali. A všemu, co nikdy neudělali.

Peníze, honosné letadlo a všechny ty smlouvy, které přijdou, pro mě budou znamenat začátek úplně nového života. Tyhle věci jsou pro mě tou největší motivací, abych se prosadil. Nedokážu však ignorovat vzrušení, které se mě zmocní při pomýšlení na to, že se konečně pořádně seznámím s Kianem Walkerem. A především na to, že budu jeho parťákem.

Kian Walker se v tomto sportu pohybuje už téměř patnáct let. Vyhrál čtyři šampionáty a v mých očích je naprostou legendou. Možná jsem měl v pubertě na stěnách svého pokoje pár jeho plakátů. Měl jsem tam také několik plakátů s jeho otcem. Tyler Heath

byl ve své době legendou, stejně vzrušující mimo závodní dráhu jako na ní. Byl pověstný zástupem žen, které se za ním táhly po celém světě, a množstvím dětí, které údajně zplodil. Je evidentní, kde Kian získal svůj vzhled i talent.

Když jsem začínal na motokárách, sledoval jsem nespočet závodů Tylera Heatha. Na YouTube jsem našel spoustu starých nahrávek, na kterých jsem studoval Tylerovy výjimečné schopnosti. Jeho způsob závodění byl unikátní, riskantní a zároveň strhující tím, jak vždycky posouval hranice. Ale pak ho vykopli a už nikdy nezávodil. Jeden skandál přes čáru a z hrdiny se stal padouch. Měl bych se z toho nejspíš poučit, ale podrobnosti o tom, proč se stal nedotknutelným, jsou přísně střeženým tajemstvím.

S Kianem jsem se už párkrát setkal na různých akcích, ale nikdy jsme spolu pořádně nemluvili. Vždycky byl příliš zaneprázdněný – a příliš povýšený – na to, aby se se mnou bavil. Nikdy jsem si to nebral osobně; každý se chce vetřít do přízně zlatého chlapce motoristického sportu. Brzy takovou hvězdou budu i já. Li-di mi budou klepat na dveře, ale já budu příliš zaneprázdněný.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že se netěším také na to, až Kiana pořádně poznám a dozvím se co možná nejvíc o jeho letech strávených v tomhle sportu. Chci vědět všechno a chci se zeptat i na jeho tátu.

Mně je pětadvacet a konečně jsem se dostal na vrchol, ale on začal závodit v nejvyšší kategorii, když mu bylo osmnáct. Asi bych mu neměl říkat, že vím, že se jeho první závod v nejvyšší soutěži konal v den jeho devatenáctých narozenin. To by ho mohlo vyděsit.

Zabořím se do plyšového křesla, sundám si tenisky a natáhnu si nohy na měkkou kůži. Čeká mě sedmiho-

dinový let a nemůžu se dočkat, až si udělám pohodlí. Pořád nemůžu uvěřit, že jsem tady. Nemůžu uvěřit, že konečně dostanu všechno, po čem jsem kdy toužil. Po obličeji se mi rozprostře přihlouplý úsměv.

V letadle to bzučí jako v úle, skupinky důležitých lidí si povídají nebo telefonují, dokud se neozve zvuk kroků na schodech a všichni neutichnou, když se k nám připojí Kian Walker.

Kriste. Zblízka je ještě víc sexy než na fotkách.

Moje nevymáchaná huba převezme kontrolu nad mým mozkiem dřív, než se stačím zarazit. Slyším se, jak říkám: „V pohodě, Walkere? Jak to jde, kámo?“

Grimasa na jeho tváři stačí k tomu, abych zmlkl, ale pak vrhne pohled na všechny ty důležité lidi kolem nás, kteří se na nás dívají, a nabídne mi falešný úsměv.

„Vítej v týmu, Harpere.“

To je ale všechno, čeho se mi od něj dostane. Přehodí si batoh přes rameno a zamíří k nejvzdálenějšímu sedadlu od toho mého.

Všichni si hledí svého, dokud nám kapitán neřekne, abychom se připoutali. Dveře se zavírají a letadlo popojíždí po ranveji, než si doopravdy uvědomím, jak mě Kian Walker právě odpálkoval.

Kromě jeho oficiálních výsledků toho o něm vlastně moc nevím. Je to notoricky uzavřený člověk, na internetu se příliš neprojevuje a neposkytuje moc rozhovorů médiím. Vím, že má dva slavné rodiče – Tylera Heatha, samozřejmě, a jeho máma je Chastity Walkerová. Byla to světová superstar s řadou popových hitů, které se dodnes hrají v televizi a rádiu a remixují se. Tyler Heath byl opravdu na vrcholu, ale pak se to všechno zhroutilo, když podváděl svou těhotnou manželku... a ta druhá žena otěhotněla ve stejnou dobu.

Chastity rovněž zmizela ze záře reflektorů, se zlomeným srdcem a ponížená na několik let. Tylera vyhodili z jeho týmu – z neznámých důvodů – a nikdo jiný si ho už nikdy nenajal. Temný mrak podezření, který se nad ním vznášel, vrhal stín na jeho neuvěřitelnou kariéru, a on se už nikdy neobjevil v žádném sportu.

Ale já jsem teď tady, ve stejném týmu a letadle jako jejich syn. A on má všechny tátovy závodnické schopnosti a máminu pracovní morálku a kreativitu. Jak často se vám naskytne příležitost setkat se se svým hrdinou? A co víc – být jeho týmovým kolegou?

Jakmile se tryskáč na obloze dostane do vodorovné polohy, rozepnu si pás a zamířím ke Kianovi, než si to stačím rozmyslet. Vybral si samostatné místo úplně vzadu a já usedám na nízký stolek vedle jeho sedadla.

Oči má zavřené a leží na sedadle, ale to mě nezastaví. Nikdy jsem se neuměl moc dobře ovládat a v tuhle chvíli mě ani nenapadne, abych to trénoval.

„Ahoj, Kiane.“

Žádná odpověď.

Zamávám mu rukou před obličejem jako idiot, jako bych tím mohl upoutat jeho pozornost. Očividně mě nevidí.

„Kiane?“

Nic.

Položím mu ruku na koleno a potřesu s ní. Jeho oči se rychle otevrou.

„Co to má sakra znamenat?“ zavrčí a vytáhne si sluchátka z uší. Nevšiml jsem si jich pod tou hustou kšticí, která by zoufale potřebovala ostříhat.

„Sorry, kámo. Jen jsem si říkal, že se zastavím a podívám se, jak se ti daří... ehm, abych se seznámil se svým novým týmovým kolegou.“

Zakrouťí hlavou, jako bych byl něco, čemu nemůže uvěřit. Nejsem si úplně jistý, čím jsem u něj vyvolal takovou reakci. Existuje spousta jiných závodníků, které jsem za ty roky naštvál a kteří by měli právo takhle reagovat – nebo ještě hůř. S některými z nich jsem se vyspal a po jednom nebo dvou jsem ve špatný večer hodil skleničku. Ale Kian Walker? Co jsem mu kdy udělal? Nic. Žádný průser v opilosti. Spočítal bych na prstech jedné ruky, kolikrát jsme se potkali na nějaké párty. Myslím, že se ani neukázal na loňském vánočním večírku Hendersohmu.

„Mám pocit, že já toho o tobě vím dost,“ odpoví.

Já toho o tobě vím dost. Co to říká? Jsem rád, že aspoň ví, kdo jsem, protože jinak by to byl trapas. Jenomže jeho tón naznačuje, že všechno, co ví, je negativní. Ví, že mě v médiích provází špatná pověst, ale taký jsem zatraceně dobrý jezdec.

„Jasně. Fajn. No, bylo to poučné.“ Vstávám a prakticky běžím zpátky na své místo.

Plácnu sebou do křesla a snažím se pohodlně usadit. Nenapadlo mě, že bych mohl mít v soukromém letadle takové problémy, ale šíří mě podivná energie.

Házím sebou a otáčím se, dokonce sklopím křeslo do vodorovné polohy a přetáhnu přes sebe huňatou deku, ale nepomáhá to. Nakonec vytáhnu telefon, připojím se k Wi-Fi v letadle a pak pošlu zprávu Johannesovi.

Myslím, že mě Kian Walker nesnáší.

Naštěstí se hned objeví tři tečky.

Nejsi šálek čaje pro každého, Jamesi. Navíc je dost upjatý a ty ho nejspíš sereš, jak tě znám.

Mračím se na displej.

Jen jsem ho pozdravil a snažil se s ním seznámit, ale on řekl, cítuju: „Mám pocit, že já toho o tobě vím dost.“

Kianova slova se mi stále přehrávají v hlavě ve smyčce. Jak to sakra myslel? Jak by toho o mně mohl vědět dost?

Aha. No, není to zrovna nejdružnější typ a s ostatními jezdci se moc nekamarádí, ale s Elijahem jsou si blízcí. Možná je jen unavený nebo mu létání nedělá dobře nebo tak něco.

Přemýšlím nad jeho slovy. Možná má pravdu, nebo je Kian možná naštvaný, že přišel o partáka a teď musí vzít zavděk mnou.

Možná.

Dívám se skrz mezery v sedadlech na velkého Kiana Walkera. Má zavřené oči a je schoulený do klubíčka, ale přesto nevypadá, že by si to užíval.

Rozhodně má něco do sebe. Něco, co mi zatím úplně nedává smysl.

Letadlo se vznáší nad kontinentální Evropou a moje poslední myšlenka před usnutím je, jak bych mohl přesvědčit Kiana Walkera, že toho o mně neví ani zdaleka dost?

3. kapitola

Kian

Je třetí den předsezonní přípravy a já mám konečně pocit, že se vracím zpět ke své rutině. Je fajn být zase na okruhu a ve známém těsném prostoru kokpitu. Vzhledem k tomu, že nemám rád davy, bych se asi měl cítit víc než klaustrofobicky, ale ve skutečnosti je to jediné místo, kde si připadám naprosto v pohodě a pod kontrolou.

Tohle testování bylo neuvěřitelné. Sledoval jsem vylepšení, které pro tuto sezonu udělali na voze, a když jsem si ho vyzkoušel, cítil jsem sebejistotu a nadšené očekávání. Média můžou jít do háje se svými spekulacemi o mém brzkém odchodu do důchodu.

Zajíždím do únikového pruhu a pomalu vylézám z kokpitu, když zahlédnu Harpera Jamese. Už zase.

On. Je. Všude.

Ted' už není úniku. Nemůžu udělat vůbec nic, abych se mu vyhnul, ať se budu snažit sebevíc. Nemůžu ani vystoupit z auta, aniž by se kolem mě nemotal.

Chvilí mi trvá, než si po více než hodině kroužení po trati zvyknu na to, že jsem zase ve vzpřímené polo-

ze. Protáhnu si záda a nohy a uvolňuju napjaté svaly, přitom potají pozoruju Harperův profil.

Jeho oči stále těkají směrem ke mně a já poznám, že čeká, až projdu kolem něj. Nemůžu popřít, že ho taky sleduju. Tento víkend jsem viděl několik jeho okruhů. Na trati je úplně jiný. Zdá se, že jako člověk nemá vůbec žádnou sebekontrolu, ale svůj vůz má vždy stoprocentně pod kontrolou. Dělá rozhodnutí, která mohou vypadat bezohledně, ale ve skutečnosti jsou odvážná a strategická – a jsou výsledkem přirozeného talentu a instinktu. Po prvním dni jsem se vrátil do svého hotelového pokoje a podíval se na některé jeho závody. Je to doslova jezdecký génius. Přál bych si vědět, co se mu odehrává v hlavě, když analyzuje trať, protože jezdí, jako by měl v mozku otisknutou každou zatáčku. Zdá se, že vždycky přesně ví, co bude následovat, a přesto nad věcmi příliš nepřemýšlí. Což je úroveň jezdecké inteligence, kterou jsem viděl jen u hrstky šampionů. Můj obdiv k jeho technice roste pokaždé, když ho sleduju.

Ale pak otevře pusu a všechno to podělá.

„Člověče, je fakt vidět, že jsi zdědil všechny dobré geny Tylera Heatha.“

Přirítí se ke mně v okamžiku mého rozjímání a můj závodní inženýr Cole je mu v patách. Vidím, jak sebou Cole trhne, a musím se držet, abych na Harpera nevyjel. Harper si všimne Coleova pohledu, ale buď je beznadějně hloupý, nebo se mě záměrně snaží vytočit, protože mele dál.

„Vybíráš zatáčky úplně stejně jako tvůj táta, kámo! Já ti tak závidím! Máš tu správnou nebojácnost, jakou míval on.“

Se zavřenýma očima se zhluboka nadechnu a pomalu si sundávám přilbu. Dívám se přímo na Colea

a Harpera úplně ignoruju. „Ty C4Ska na okruzích fakt dobře sedí. Myslím, že budou super na kvalifikaci, ale pro start Grand Prix možná budou lepší C2Sky.“

Cole přikývne. „To je dobrý vědět. V posledních kolech jsme si všimli určité zrnitosti pneumatik, takže to můžeme vzít v úvahu při konečné volbě pro Bahrajn.“ Udělá si na iPadu, který má u sebe, pár rychlých poznámek. Kolem obrazovky se shromažďují naši nejlepší technici a inženýři, kteří už analyzují data a zapisují si statistiky.

Během dvou dnešních tréninků jsem najel téměř 120 kol, takže za tři dny jsem jich měl 347 – téměř tolik, kolik byl můj osobní rekord třetí sezony, který je 368. A když budu muset udělat víc, tak to udělám, protože odhodlání, obětavost a sebekázeň jsou stejně důležité jako jakýkoli přirozený talent, který člověk může mít. Harper James se musí naučit, že tohle je úplně jiná liga než nižší kategorie, a pokud se bude flákat a nebude to brát vážně, dlouho zde nevydrží.

Ukazují mi spoustu displejů zobrazujících časy okruhů a jiná data, včetně mé nejrychlejší a nejpomalejší desítky za den, a všichni důležití technici jsou shromáždění kolem mě. Chci se pořádně podívat a všechno to vstřebat, ale Harper se postaví před obrazovky, jako by to byly informace *pro něj*. Má vykulené oči a je nadšený jako štěně, a ze mě to vysává energii. Byl jsem taky takový ve své první sezoně ve vyšší kategorii? Díky svému nadšení působí tak mladě a já si najednou připadám jako stařec. Ne že by mezi námi byl nějaký velký věkový rozdíl – jemu je pětadvacet a mně bude za chvíli čtyřiatřicet – ale pokud jde o závodní kariéru a naši úroveň zkušeností, je to celý život. A já prostě *miluju* cítit se jako stařec, zvláště když se musím vyhybat otázkám, kdy půjdu do důchodu. Uf.

„Tenhle okruh,“ Harper ťukne na obrazovku a ukazuje mi mé druhé nejrychlejší kolo, „byl prostě šilenej. Když jsi projížděl druhou a třetí zatáčku, vůz vypadal tak aerodynamicky, až jsem si myslel, že vyletíš z okruhu, ale ty jsi měl vše pod kontrolou.“

V jeho hlase je slyšet úcta a já bych měl být nejspíš polichocen tím, jak o mně básní. Ale jsem zvyklý na to, že jsme s Elijahem fungovali jako týmoví hráči. Vždycky jsme se po tréninku sešli v hotelu, abychom mohli výsledky analyzovat s čistou hlavou, klidem a objektivitou.

Někdy prostě jen potřebuju trochu prostoru, když vylezu z vozu. Klid je často nemožný, když máte přímo před obličejem kamery a motají se kolem vás všichni členové týmu. Vždycky si zalezu někam bokem, sednu si na židli a pár minut jen tak dýchám. Všichni ti, kteří jsou už nějakou dobu součástí týmu, jsou na to zvyklí, a já si začínám přát, aby si někdo vzal toho zázračného chlapce stranou a řekl mu, aby se uklidnil, protože mě začíná pěkně štvát. Velká část tohoto sportu je mentální hra a já vím, jaké podmínky potřebuju k tomu, abych podával co nejlepší výkony. A ten zatracenej Harper James si zahrává s nastavením, které jsme si s Elijahem za poslední rok vypilovali. Jenomže já nejsem moc dobrý v konfrontacích, takže si říkám, že ignorovat Harpera bude ta nejschůdnější cesta.

Však on to časem pochopí. Nebo mu to některý z inženýrů vysvětlí, když to bude přehánět.

Odvrátím se od Harpera a držím jazyk za zuby. Očividně očekával odpověď, a to překvapení stačí k tomu, aby na pár minut zmlkl. Aby skryl svůj zmatek, nakloní se k jednomu z techniků, Kevovi, a ponoří se do grafiky, která znázorňuje, jak jsem si vedl v novém voze.

„Neboj se,“ řekne mi Cole tiše. „Už dáváme dohromady tvoji předsezonní složku, do které se můžeš později podívat. Jen nám dej během příštích pár dní vědět, co si o tom myslíš.“ Coleovi nic neunikne – je zde téměř stejně tak dlouho jako já a já si cením toho, že jde každou sezonu nad rámec svých povinností, abych já byl v pohodě.

„Jsi hvězda. Díky, Cole.“ Poplácám ho po rameni a pak popadnu tašku a hledám v ní sluchátka. S oběma sluchátky v uších a se zapnutým režimem potlačení hluku můžu na chvíli nechat ten chaos za sebou. Vizualizace se pro mě stala vším, když nemůžu být na trati nebo v simulátoru. Představuju si každou zátačku, zažívám pocit zpětného odporu na trati a to, jak moje tělo reaguje, když je přetížení silnější než cokoliv, co jsem kdy zažil.

Vyberu si řízenou meditaci ze svých oblíbených skladeb na Spotify a zabořím se do pohodlného křesla. Ovládám svůj dech, jsem soustředěný a postupně uvolňuju všechny svaly od hlavy až k patám. Zažívám dokonalý klid a je to přesně to, co potřebuju po adrenalinové jízdě na okruhu.

Bohužel ten klid nemá dlouhého trvání, protože po pár minutách ucítím na rameni velkou ruku, která se mnou třese, a já vím, že může patřit jen jedné osobě. Nemusím ani otevírat oči, abych si byl jistý, že je to on. Zdá se, že tohle je jeho oblíbený způsob přepadení.

„Harpere?“ Vytáhnu jedno sluchátko a otevřu jedno oko.

„Páni, promiň. Ale stojím tu už nejmíň tři minuty a ty ses ani nepohnul. Měl jsem strach, že jsi v transu nebo tak něco.“ Je jako dítě, vibruje energií a dychtivým nadšením. Chápu to – je to jeho první předsezon-

ní závod ve vyšší kategorii. Ale o víkendu taky najel tři sta kol a já jsem doufal, že bude trochu víc unavený.

„Jen se snažím mít trochu klidu.“ Pořád mu to nedochází. Buď to dělá schválně, nebo je mimořádně natvrdlý.

„Pár lidí jde dnes na večeři a na skleničku. Přidáš se k nám?“ Už se převlékl ze závodní kombinézy do sportovních šortek a krátkého tílka, které mu sahá jen k pupku. Za celou svou kariéru jsem nic podobného u Hendersohmu neviděl.

Není mi úplně jasné, o kom to mluví, když říká „pár lidí“. Viděl jsem ho v posledních pár dnech, jak se přátelí s jezdci z jiných týmů, a jsem si celkem jistý, že jsem viděl stovky jeho fotek s Johannesem a týmem Red Bull Ford.

„Díky za pozvání, ale nechce se mi. Užijte si to.“ Můj tón je odměřený a jasně naznačuje, že chci, aby mě nechal o samotě.

V Bahrajnu máme dva týdny *volna* do prvního víkendu Grand Prix, což dává technikům čas na závěrečné úpravy vozů a vyladění sestav. Luxus automobilových závodů spočívá v tom, že nejsme odkázáni na sdílení hotelového apartmá, jako je tomu u některých jiných sportovních týmů.

„Bez obav. Stejně se za hodinu uvidíme na interview se sportovním magazínem.“ Vyrazí za Ashem a okamžitě ho zavalí přívalem otázek týkajících se rozhodnutí zabudovat do našich vozů nové bočnice. Vůbec Ashovi nezávidím.

Pak mi to teprve dojde. Rychle vytáhnu kalendář a je to tam: Rozhovor s Harperem pro časopis *Sports UK*. Nechápu, jak jsem to ráno mohl přehlédnout. Nejspíš proto, že mi po celou dobu snídaně hučel ně-

co do ucha jistý zobák, místo abych se mohl normálně připravit na nadcházející den.

Neochotně se zvedám ze židle a pátrám po Kelsey. Ona všechno zařizuje a já se musím dostat do hotelu, abych se osprchoval a převlékl se.

„Vypadáš skvěle, Ki.“ Nikdy nešetří komplimenty, i když jsem to já, kdo by ji měl pochválit – veškeré organizační záležitosti týkající se cestování a ubytování zatím byly bezchybné.

„Díky, Kels. Mohl bych tě poprosit o odvoz zpátky do hotelu?“

„Máš štěstí. Právě jsem objednala auto pro Harpera. Když si pospíšíš, tak ho ještě stihneš.“ Chvilí nad tím přemítám. Kelsey je skvělá a já jí nechci přidělovat práci, ale tohle je to poslední, co bych chtěl. Přesto se dál usmívám a rychle poděkuju, než se otočím a zamířím stejným směrem jako Harper. Bohužel jdu právě včas, navzdory tomu, že se vleču a v duchu sténám. Harper právě otevírá zadní dveře, a bylo by ode mě nezdvořilé sednout si dopředu.

„Věděl jsem, že nedokážeš odolat,“ prohodí s úšklebkem.

On se mnou... flirtuje?!

Pozdvižení způsobené Elijahovým úrazem a Harperovým náhlým příchodem do našeho týmu mě přimělo nad vším až moc přemýšlet. Je to jeden z mých nejhorších zvyků a důvod, proč trávím tolik času meditováním a rozvíjením svého mentálního soustředění. Rychle to ze sebe setřesu.

„Kels mi řekla, že ti právě zorganizovala, odvoz a já nechci, aby musela volat další taxík, když jedeme na stejné místo.“

„Hm, jestli si tohle potřebuješ namlouvat, Kiane... Já vím, že už se nemůžeš dočkat, až mě líp poznáš. Mož-

ná nakonec přece jen přijdeš na tu večeři?“ dobírá si mě a jeho oči nadšeně září. A takhle zblízka, krátce před západem slunce, se třpytí jasnou tyrkysovou modří.

Vypadají úchvatně.

Asi už chápu, proč se s ním každý muž i žena touží vyspat.

Odvracím se od jeho pohledu a připomínám si, jak moc mě rozčiluje. Možná je jeho superschopností vytrvalost. Zdá se, že nikdy nebere ne jako odpověď.

„To není nic pro mě. Potřebuju se osprchovat, udělat ten rozhovor a vrátit se včas na svoji hodinu.“ Náznaky na něj evidentně nefungují, tak mu to musím říct na rovinu.

„Na hodinu? Co studuješ?“ ptá se a otáčí se ke mně právě ve chvíli, kdy se já snažím ukončit konverzaci.

„Cvičím jógu.“ Flexibilita je pro sportovce životně důležitá. Není to tak, že by moje tréninkové aktivity už nebyly veřejně známé, takže si nejsem jistý, proč se cítím tak nepříjemně, když s ním o tom mluvím.

Očividně mě studuje, jeho malátný pohled se vznáší nahoru a dolů po celé délce mého těla. Prohlíží si mě od hlavy až k patě. Oči mu září vzrušením, jako by si užíval to, co vidí, a já nevím, jak bych měl reagovat. Tohle je absolutně nevhodné.

„Jamesi!“ vyštěknu na něj.

„Promiň. Jen si zkouším představit, jak cvičíš jógu. Nevypadáš zrovna moc elegantně.“

„Je to jóga, ne balet. Je to o kontrole a dýchání a zkoumání hranic našich svalů a končetin. Zní ti to povědomě?“

Vím, že jsem uštěpačný, ale už ho začínám mít plné zuby. Jeho vinou mi Elijah chybí ještě víc.

Harper pro jednu nemá odpověď. Možná proto, že se mnou souhlasí, nebo mu to možná konečně došlo.

Anebo je to možná tím, že v jeho očích stále plane žár a nedokáže se na mě pořádně podívat. Ať už je to jakkoli, jsem za to ticho vděčný.

Do hotelu je to jen dalších pět minut, ale atmosféra mezi námi je tak trapná, že mi to připadá jako věčnost. Konečně zastavíme před vchodem do hotelu a řidič nám otevírá dveře, abychom mohli vystoupit.

Oba rychle přejdeme foyer, jen abychom skončili ve stejném výtahu, který jede do stejného patra.

Když ho předbíhám na chodbě cestou do pokoje, chytne mě za ruku.

„Sejdeme se za půl hodiny tady, abychom na ten rozhovor šli společně?“ zeptá se. Hotelovou kartu už má přiloženou u zámku, ale ještě otálí u dveří. Prostor mezi námi je plný potu a gumového Nomexu, který do vaší kůže prosákne bez ohledu na to, jak dávno jste si svlékli závodní kombinézu.

Nejsem si jistý proč, ale taky otálím. Přece nemůžete jen tak odkopnout štěně.

„Jasně.“ Nejspíš jsem ho zaskočil, protože odtáhne kartu ve stejnou chvíli, kdy se chystá projít dveřmi, a jeho hlava mlaskne o dřevo, když se dveře neotevrou.

Díky, vesmíre.

Je to moje malá odměna za to, že snáším jeho neúnavnou přítomnost, a já si užívám každou vteřinu.

Jeho tvář je obrazem rozpaků a zmatku. Otevře ústa, aby něco řekl, ale místo toho beze slova znovu mávne kartou a zmizí ve svém pokoji.

O půl hodiny později se znovu sejdeme na chodbě. Okamžitě ukončím jeho pokusy o konverzaci – respektive jeho snahu básnit o mém tátovi, abych byl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***První na startu.***
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.